

soudě, an se tím stal soud poddlužníkem a jest právě tak zákazem vázán jako poddlužník původní (§ 442 obč. zák.). Jest proto dovolací rekurs podle § 46 zákona čís. 100/31 sb. z. a n. přípustný a odůvodněný potud, že ani nesporný soud nemůže za účinnosti prozatímního opatření rozdělití a k výplatě poukázati onu část požární jistiny, která jest soudním zákazem stížena. Bude proto na prvním soudu, by vyšetřil a zjistil, do jaké výše zákaz ten platí a přistoupil prozatím k rozvrhu oné části, která zákazem není stížena.

Čís. 14124.

Úprava pachtovného při zemědělských pachtech (vládní nařízení ze dne 29. července 1933 čís. 164 Sh. z. a n.).

Podpachtýř jest oprávněn žádati úpravu pachtovného podle vl. nař. čís. 164/33 jen na svém smluvníku (pachtýři).

(Rozh. ze dne 31. ledna 1935, R I 1261/34.)

Nižší soudy přiznaly podpachtýřům pozemků Františku T. a Marii M. nárok na úpravu pachtovného podle vládního nařízení ze dne 29. července 1933 čís. 164 sb. z. a n. proti vlastníkům podpachtovaných nemovitostí; rekursní soud z těchto důvodů: Jest zjištěno, že stěžovatelka dala souhlas Rudolfu S., aby zpachtované pozemky dal do podpachtu Františku T. a Marii M. a mají proto oba podle § 11 cit. nař. nárok na úpravu pachtovného proti ní.

Nevyšší soud změnil usnesení rekursního soudu a nepřiznal nárok na úpravu pachtovného podpachtýřům Františku T. a Marii M. proti vlastníkům propachtovaných nemovitostí.

Důvody:

Projevem souhlasu A. K. s tím, aby R. S. část pozemků od ní a od jejího bratra J. K. zpachtovaných dal F. T. a M. M. do podpachtu, bylo uděleno jen svolení k podpachtu podle § 1098 obč. zák. Jím nevstoupila Anna K. do přímého smluvního poměru ani k F. T., ani k M. M., nýbrž pachtovní smlouva, kterou R. S. převzal od A. K. a J. K. pozemky do pachtu, zůstala nedotčena, a i po částečném dání pozemků do pachtu zůstal R. S. samojediným smluvníkem ohledně všech pozemků, které touto smlouvou vypachtoval. Podle § 11 vládního nařízení ze dne 29. července 1933 čís. 164 sb. z. a n. platí ustanovení tohoto nařízení obdobně o podpachtu, což znamená, že podpachtýř nemá přímého nároku proti majiteli pozemku, nýbrž jen proti pachtýři, přenechavšímu mu pozemek do podpachtu, při čemž ovšem si musí počínati k svému spolusmluvníku stejně jako pachtýř k propachtovateli. F. T. a M. M. byli tedy podle §§ 1, 5 a 11 zmíněného vládního nařízení oprávněni žádati úpravu pachtovného jen na svém spolusmluvníku R. S.; nižší soudy, přiznavše mu nárok ten proti vlastníkům pozemku, porušily zákon (§ 46 odst. 2 zák. čís. 100/31).